

«Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնավորուածներ...»

Մատթէոս 11.28

ԲԱՐԻ

Նոյեմբեր, 2021թ.
N10 (131)

ԼՈՒՐԻ

Հույս է տեսնում 2009 թ. մայիսից

ԲԵՐՔԻ ՏՈՆԻՆ ԱՍՎԱԾ ԽՈՍՔ

**ՀԱՎԻՏԵՆԱԿԱՆ ԿՅԱՆՔԻ
ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆԸ**

ՆԵՐՄԱՆ ՄԱՍԻՆ

ՈՂՈՐՄՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԴԱՏԱՍՏԱՆ

ԱՄՍԱԳԻՐ
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից
Նոյեմբեր, 2021թ., N10 (131)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրահատ Ամիրեկյան Բերքի տոնին ասված խոսք.....	1
Պավել Գրիգորյան Հավիտենական կյանքի հայտնությունը.....	4
Դեյվիդ Վիկերսոն Ներման մասին.....	7
Ողորմություն և դատաառան.....	9
Մանրապատումներ.....	1 1- 13
Գնահատեք Ձեր ծնողներին.....	13
Ոչ թե իմ ցանկությամբ, հապա Աստծո կամքով.....	15
Տարվա ամիսներն ըստ հրեական օրացույցի.....	16

Միբելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միբելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԲԵՐՔԻ ՏՈՆԻՆ ԱՍՎԱԾ ԽՈՍՔ

Միտեղիներ, այս տոնական օրը մենք տեսնում ենք այստեղ դրված այս հրաշալի պտուղները, որ Աստծո հրամանով հանված են հողից: Սա Աստծո հրամանն է, Նրա օրենքը, որը գործում է այս երկրի վրա ու միշտ կլինի. «*Զանի որ երկիր կը մնայ, սերմ ու հունձք, ցուրտ ու փաքութիւն, ամառ ու ձմեռ, և ցորեկ ու գիշեր պիտի չդադարին*» (Ծննդ. 8:22): Այսօր մաւ շնորհակալութեան օր է այն ամեն բարիքների համար, որ Աստված տալիս է մարդուն: Գաղ. 6:7-8-ում կարդում ենք. «*Մի խաբուիք, Աստուած ծաղր չըլլար: Վասն զի ինչ որ մարդ կը սերմանէ, նոյնը պիտի հնչէ. ան որ իր մարմինն կը սերմանէ, այն մարմիննէն ապականութիւն պիտի հնչէ. ու ան որ Հոգիէն կը սերմանէ, այն Հոգիէն յաւիտենական կեանք պիտի հնչէ*»: Այս օրենքը. «Ինչ ցանես, այն էլ կհնձես» գործում է ամբողջ երկրագնդի վրա ու ոչ միայն նյութական, այլ մաւ հոգևոր աշխարհում: Աստծո խոսքն ասում է. «**ան որ իր մարմինն կը սերմանէ, այն մարմինէն ապականու-**

թիւն պիտի հնձէ ու ան որ Հոգիէն կը սերմանէ, այն Հոգիէն յաւիտենական կեանք պիտի հնձէ»: Սա նշանակում է, որ երբ մարդն իր մարմնավոր մտքով է խորհում ու որոշումներ կայացնում, ապա մահ է հնձում, իսկ հոգևոր խորհուրդը՝ կեանք ու խաղաղութիւն է: (Հռոմ. 8:7):

«Դատավորաց» գրքում գրված է Ադոնիբեզեկ թագավորի մասին: Այս թագավորը իր գերեվարած թագավորների թե՛ ոտքերի, թե՛ ձեռքերի մեծ մատերը կտրում էր: Եվ երբ Հուդան կռվում հաղթեց Ադոնիբեզեկ թագավորին, մա փախավ, բայց Աստծո օրենքը չդադարեց գործելուց, և ինչ եղավ. «*Եվ Ադոնիբեզեկ փախաւ. բայց անոնք անոր երեւէն իյնալով զանկա բռնեցին, ու անոր ձեռքերուն ու ոտքերուն մեծ մատերը կտրեցին: Եւ Ադոնիբեզեկ ըսաւ, Ձեռքերնուն ու ոտքերնուն մեծ մատերը կտրուած եօթանասուն թագաւորներ իմ սեղանիս տակ ինկած փշրանքները կը ժողվէին. ես ինչպէս ըրի, Աստուած ալ ինծի այնպէս հապուցում ըրաւ: Եւ զանկա Երուսաղէմ տարին, ու հոն մեռաւ*» (Դատ. 1:6): Այսինքն Ադոնիբեզեկը հնձեց իր ցանածը և խոստովանեց իր շուրթերով: Ա Թագ. 15-րդ գլխում գրված է Սափուդ թագավորի և ամաղեկացիների Ագագ թագավորի մասին, ով սպանել ու հալածել էր իսրայելացիներին: Իսրայելի թագավոր Սափուդը Ամաղեկի դէմ պատերազում անտեսեց Տիրոջ խոսքը, խնա-

Ծննդեմբերի, 2021թ., ՁԿ10 (131)

յեց Ագագ թագավորին: Եվ երբ Սամուելը Ագագին մոտ կանչեց, նրան թվաց, թե մահից արդեն պրծել է, բայց «Սամուելը ըստ. *Ինչպես քու սուրդ կիները անգամակ թողուց, նոյնպես քու մայրդ կիներուն մէջ անգամակ մնայ: Ու Սամուել Գաղգադայի մէջ Տէրոջը առջև կտոր կտոր ըրաւ Ագագը*» (ԱԹագ. 15:33): Նորից մենք տեսնում ենք նույն օրենքի գործունեությունը:

Ժողովող գրքում գրված է. «**Որովհետև գէշ գործին վրայ վճիռը շուրով չկատարուիր, այս պատճառաւ մարդոց որդիներուն սիրտը չարութիւն ընելու փափաքով լեցուած է**» (Ժող. 8:11): Բոլոր թե՛ վատ, թե՛ լավ գործերն իրենց համապատասխան հատուցումն ստանում են, սակայն քանի որ չար գործերի հատուցումն անմիջապես չի կատարվում, դրա համար էլ չար սերմեր ցանող մարդկանց սրտերը չարության մէջ են աճում:

Սիրելիներ, երբ օրինակ մենք մեկ հատիկ ցորեն ենք ցանում, պարզ է, որ մենք ակնկալում ենք հնձելու 5, 10, 20, միգուցե և ավելի հատիկներ: Իսկ եթե մենք հնձենք այնքան, որքան ցանել ենք, պարզ է, որ մենք չենք ցանի: Սա ճիշտ է նաև չար սերմեր ցանելու վերաբերյալ: Ովսե 8:7-ում կարդում ենք. «*Քանզի հով ցանեցին ու մրրիկ պիտի հնչեն...*» Այսինքն այստեղ նույնպես մենք տեսնում ենք նույն օրենքը. քիչ ցանում ես, շատ պիտի հնձես:

Դուկ. 6:38-ում կարդում ենք. «**Տուէք, ու չեզի պիտի տրուի. աղէկ չափով, կոխուած, ցնցուած, լեփլեցուն պիտի տրուի ձեր գոգը. քանզի այն չափովը, որով դուք կը չափէք. չեզի պիտի չափուի**»: Սիրելիներ, մենք սրան պետք է հավատանք, և ցանենք բարի սերմեր և կհնձենք աղէկ չափով,

կոխուած, ցնցուած, լեփ-լեցուն: Սա Աստծո անխախտ օրենքն է:

Սիրելիներ, մենք առատ բերք ենք հավաքում, երբ Աստված անձրև է տալիս երկնքից: Ահա թե ինչ է ասում Բ Օրինաց գրքի, 11:10-14 համարներում. «*Քանզի այն երկիրը, ուր դուք պիտի մտնէք զանիկա ժառանգելու համար, Եգիպտոսի երկրին պէս չէ... Այլ ձեր մտնելու ու ժառանգելու երկիրը լեռներու ու հովիտներու երկիր մըն է. երկինքի անջրեւին ջրովը կը ջրուի... Ուստի եթէ ուշադրութեամբ մտիկ ընէք իմ պատուիրանքներս, ... ու ձեր Տէր Աստուածը սիրէք, և զանիկա ձեր բոլոր սրտովը ու բոլոր հոգովը պաշտէք, Այն ատեն ձեր երկրին անջրեւը, առաջին ու վերջին անջրեւը, իրենց արեւնին պիտի տամ, և քու ցորենդ, քու գինիդ ու քու իւղդ պիտի ժողվես*»: Անձրևը հոգևոր իմաստով խորհրդապատկերն է Սուրբ Հոգու և Աստված խոստանում է ժամանակին տալ առաջին ու վերջին անձրևը: Այսինքն եթե իջնի Սուրբ Հոգու «անձրևը», մենք հոգևոր պտուղներ կունենանք: **Ամեն ինչ կախված է անձրևից**, այսինքն Սուրբ Հոգով լցվելուց: Աստված անձրևը տալիս է պտուղների համար: Նույնպես և Սուրբ Հոգով լցվելը նրա համար չէ, որ մենք գերհոգևոր մարդիկ լինենք, հրաշքներ ու նշաններ անենք... Աստված անձրև է տալիս **պտուղների համար**: Դու չես կարող լինել հոգևոր և պտուղներ չունենաս:

Առակ. 22:6-ում ասվում է. «*Կրթէ մանուկը իր ճամբան սկսած արեւը, Որպէս զի իր ծերութեան արեւն ալ անկէ չխտորի*»: Մենք մեր զավակների սրտերում ի սկզբանե բարի բաներ պետք է սերմանենք, որպեսզի, երբ մեծանան, իրենք էլ բարին հնձեն,

Շոշնիսէթեր, 2021թ., №10 (131)

ու իրենք էլ նույնպես բարի սերմեր ցանեն: Իսկ Առակ. 10:5-ում կարդում ենք. «Ան որ ամառը կը ժողվէ, խոհեմ տղայ է: Հունձքի արեւն քնացողը ամոթի պատճառ եղող տղա է»:

Եթե մենք հոգևոր պտուղներ չտանք՝ ամոթ բերող տղաներ կլինենք: Իսկ հարց է առաջանում. ե՞րբ է այդ հունձքի ժամանակը, որ մենք գործենք և ամոթով չկանգնենք մեր Արարչի առջև: Հովհ. 4:35-36 - ում կարդում ենք. «Չէ՞ որ դուք կ'ըսէք թէ Տակաւին չորս ամիս կայ որ հունձքի արեւնը գայ. ահա ես ձեզի կ'ըսեմ, Աչքերնիդ վերցուցէք ու արտերուն նայեցէք, որ արդէն ձերմկած ու հնչուելու պատրաստ են»:

Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ հնձելու ժամանակի մասին Հիսուսը և իր աշակերտները տարբեր կարծիքներ ունեին: Աշակերտներն կարծում էին, թե չորս ամիս կա, բայց Տեր Հիսուսը ասում էր, որ հիմա է հնձելու ժամանակը: Այո, այսօր էլ է հնձելու ժամանակ: Եթե մեզանից յուրաքանչյուրը մի տարվա մեջ մեկ հոգու վկայի, ու նա դառնա եկեղեցու անդամ, ապա եկեղեցու անդամների թիվը մեկ տարվա մեջ կկրկնապատկվի: Երբեմն մենք մտածում ենք, թե մենք չենք կարող ցանել, դա մեր գործը չէ, դա քարոզիչների գործն է: Կարծում են, որ մենք այստեղ սխալվում ենք, քանի որ Աստծո Խոսքն ասում է. «Եւ անիկա որ սերմ ցանողին սերմ կը պարգևէ, և կերակուրի համար հաց, ձեր սերմանիքը պարգևէ և աւելցնէ, ու ձեր արդարութեան պտուղները շարցնէ» (Բ Կորնթ. 9:10): Այսինքն, եթե դու ուզում ես ցանել Աստծո սերմը, Տերն անպայման քեզ սերմ կտա :

Ամովսի մարգարետության 5:9-ում կարդում ենք. «Որ զօրաւորին վրայ

յանկարծ կորուստ կը բերէ...», այսինքն, ամեն ինչ կարող է լինել հանկարծակի: Մենք չգիտենք, թե մեր կյանքը երբ կավարտվի: Սիրելի՛ս, եթե դու քո կյանքի ընթացքում չար սերմեր ես ցանել ու դեռ արդյունքը չես հնձել, շտապի՛ր կանգնեցնել չար սերմի հասունացումը. դադարի՛ր չարություն գործելուց ու բարություն՝ արա, քանզի Աստծո խոսքն ասում է. «Ու երբ ամբարիշտին ըսեմ, թէ Դուն անշուշտ պիտի մեռնիս, ու անիկա իր մեղքէն դառնայ և իրաւունք ու արդարութիւն ընէ... և անօրէնութիւն չընելով՝ կեանքի կանոններուն համեմատ քալէ, անիկա անշուշտ պիտի ապրի, պիտի չմեռնի: Անոր գործած բոլոր մեղքերը իրեն դէմ պիտի չյիշուին. անիկա իրաւունք ու արդարութիւն ըրաւ, անշուշտ պիտի ապրի» (Եզեկ. 33:14-16):

Վերջում ուզում եմ հիշել տաղանդների առակը, թե ինչպես տերը գովեց թե՛ հինգ տաղանդ բերողին, թե՛ երկու տաղանդ բերողին: Իսկ երբ մի տաղանդ ունեցողն ասաց. «Տէր, գիտէի որ դուն խիստ մարդ մըն ես, չսերմանած տեղէն կը հնչես ու չցանած տեղէն կը ժողվես: Ուստի վախճալով՝ գացի քու տաղանդդ գերնին տակ պահեցի. ուստի ահա քուդ քեզի: Պատասխան տուաւ անոր տէրը ու ըսաւ անոր, Չար և ծոյլ ծառայ, գիտէիր որ չսերմանած տեղէն կը հնչես ու չցանած տեղէն կը ժողվես. Ուրեմն պէտք էր քեզի որ իմ սրակս սեղանաւորներուն տայիր, որպէս զի եկած արեւնս շահովը առնէի իմս: Արդ առէք արկէ տաղանդը, ու տասը տաղանդ ունեցողին տուէք» (Մատթ. 25:24-27): Մեր մեջ էլ կան այնպիսի մարդիկ, ովքեր մտածում են, որ կան ավելի լավ հոգևորներ, նրանք պետք է ցանեն վկայեն, խոսեն, իսկ իրենք՝ ոչ:

Թողեմք թիւի, 2021թ., Օհիո (131)

Ամենավատ ու վտանգավոր վիճակը մեկ տաղանդ ունեցողներինն է: Եթե դու Աստծո զավակ ես, ուրեմն Աստված քեզ գոնե մեկ տաղանդ է տվել: Տերն սպասում է, որ դու այդ տաղանդը ավելացնես ու շահույթ բերես Տիրոջը: Դու այն պահելու իրավունք չունես, որովհետև վերջին

օրը այն քեզանից կվերցնեն ու կտան շատ ունեցողին:

Միրելին՝ ր, հիմա նույնպես հնձելու ժամանակն է, ուրեմն եկեք բարի սերմեր ցանենք քանի որ, անպայման, ավելցուկով կհնձենք թե՛ չարը և թե՛ բարին:

Հրահայր եղբայր

ՀԱՎԻՏԵՆԱԿԱՆ ԿՅԱՆՔԻ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Ես ալ երբ երկրէ բարձրանամ, ամէնն ալ ինծի պիտի քաշեմ: Այս բանը կը զրուցէր՝ իմացնելով թէ ի՛նչ կերպ մահով պիտի մեռնէր» (Հովհ. 12:32-33):

* * *

«Տէրը շատոնցմէ ինծի երեցաւ՝ ըսելով, Քեզ յաւիտենական սիրով սիրեցի. Անոր համար ողորմութեամբ քեզ քաշեցի» (Երեմ. 31:3):

Քրիստոսը, թողնելով երկնքի արքայությունը, եկել է մեզ համար զոհ լինելու, սակայն Նրա համար երկրի վրա ծնվելու տեղ չգտնվեցավ և նա ծնվեց մստրում: Բ Կորնթ. 8:9-ում կարդում ենք. «Քանզի դուք գիտէք մէր Տէր Յիսուս Քրիստոսի շնորհքը, թէ ինք ձեզի համար աղքատ եղաւ՝ ան որ հարուստ էր, որպէս զի դուք անոր աղքատամայովը հարստանաք»: Եթե մենք չենք հասկանում Նրա աղքատամայովու նպատակը, մի՞թե մենք կհարստանանք Նրանով:

Չարմանալի է, որ աշակերտները երեք տարի քայլեցին Տիրոջ հետ, լսեցին Նրա խոսքը, մկրտություն արեցին, հրաշքներ գործեցին, մասնակից եղան Քրիստոսի կատարած բժշկություններին և ականատեսը եղան թե՛ Նրա խաչելությանը, թե՛ հարությանը, սակայն երբ հարությունից հետո Նա երևաց Մարիամ մագդաղենացուն, ու նա գնաց աշակերտներին պատմեց, աշակերտները չհավատացին: «Վերջը տասներմէկին երեցաւ, երբ սեղան նստած էին, ու երեսնին զարկաւ իրենց անհավատութիւնը և սիրտե-

Շուշէմբէր, 2021թ., №10 (131)

ընուն կարծրութիւնը, վասն զի որոնց որ ինք երեցաւ մեռելներէն յարութիւն առած՝ իրենք չհաւարացին» (Մարկ. 16:14): Բայց այն ավագակը, որ սկզբում բոլորի նման անարգում ու հայհոյում էր Տիրոջը, ընդամենը վեց ժամկա ընթացքում հրաշք կատարվեց նրա սրտում, որը կապված էր խաչի հետ: Ու չնայած այն բանին, որ երկու ավագակներն էլ մահվան շուքի ձորի մեջ էին, բայց այդ ավագակներից մեկը, արնաշաղախ ու մահամերձ անձնավորության մեջ, տեսավ երկնային Թագավորին ... «Եւ ըսաւ Յիսուսի, Տէր, յիշէ զիս, երբ քու թագաւորութիւնովդ գաս» (Լուկ. 23:42):

Սիրելիներ, մեզանից շատ-շատերը տասնյակ տարիներ գալիս են Աստծո տուն, սակայն չեն հասկանում, թե ով է Հիսուսը, որովհետև նրանք խաչի ճանապարհը չեն սիրում, չեն ուզում իրենց «ես»ը մեռնի:

Տեսեք, Իսրայելի ժողովուրդը տանջվում էր՝ աղյուսներ սարքելով: Մովսեսը եկավ, և այդ ժողովրդին Եգիպտոսից դուրս հանեց, ազատեց ստրկությունից: Նրանք տեսան ամպի սյունը, կրակի սյունը, տեսան, որ իրենց հագուստներն իրենց հետ մեծանում են ու չեն մաշվում և այնպիսի հրաշքներ, որ ոչ մեկը չի տեսել, բայց ինչու՞ այդ մարդիկ չհավատացին: Հիմա էլ բազում հավատացյալներ կան, որ անհավատության մեջ են ապրում, ինչպես հրեաները, որ մտածում էին, թե Աստված նրանց Եգիպտոսից դուրս է բերել մեռցնելու համար, որովհետև Եգիպտոսում «լավ» էր, քան թե անապատում, ուր ջուր չկար: Տեսեք, եթե Մովսեսը մնար Եգիպտոսում, ապա վերջում նա թագավոր էր դառնալու, իսկ նրանք ստրուկ ծնվել էին, ստրուկ էլ պիտի մեռնեին: Ինչպես

է, որ Մովսեսի համար Աստծո ժողովրդի հետ չարչարվելն ավելի լավ էր, քան մեղքի ժամանակավոր զվարճությունը վայելելը, ով ավելի մեծ հարստություն համարեց Քրիստոսի նախատիները, քան Եգիպտոսի գանձերը: Ինչպես է, որ Մովսեսի ու հրեաների արժեհամակարգերը հիմնավորապես տարբերվում էին: Պատճառն այն էր, որ նրանք հավատք չունեին: Հին Ուխտի սուրբերի համար գրված է. «Ասոնք ամէնն ալ հաւարքով մեռան՝ խոսքսրմունքները չառած, հապա հեռուէն տեսան զանոնք ու ողջունեցին, և խոսքովանեցան, թէ իրենք օրարներ ու պանդուխտներ են երկրի վրայ»: Հովհ. 8:56-ում կարդում ենք նաև Աբրահամի մասին. «Ձեր հայրը Աբրահամ ցանկացաւ իմ օրս տեսնել, ու տեսաւ և ուրախացաւ»:

Եթե մեկին Քրիստոսի խաչելությունը չբացվի, Նա չի հասկանա Նրա աղքատանալու իմաստը, ու այդ մարդը դատարկ է մնալու, և նրա աչքը միշտ ետ է նայելու դեպի «Եգիպտոս»: Մարդը չի հավատում, որ Աստծո հետ երկնային հավիտենական կյանք կա, Աստծո հետ հավիտենական փառք ու ուրախություն կա, պատճառն այն է, որ նրան բացված չի խաչի խորհուրդը: Սիրելի՛ս, քեզ համար մարդ չի խաչվել, կամ հրեշտակ. քեզ համար խաչվել է տիեզերքի Արարիչը՝ Ալֆան և Օմեգան՝ հավիտյանս հավիտենից կենդանի եղողը: Եթե Պողոս առաքյալին չբացվեր իր մեղքի բնությունը, նա չէր կարող հասկանալ խաչի խորհուրդը: Այդ պատճառով էլ նա գոհություն էր հայտնում Աստծուն Հիսուսի անունով, որովհետև հասկացել էր, թե ինչ է կատարվել Հիսուսի խաչելության միջոցով: Պողոս առաքյալն անցել էր այդ ճամփան, երբ ասում էր, որ Քրիստոսի հետ խաչն է

Թողնվե՛ք ձեզի, 2021թ., ՁՆ10 (131)

ելել և այլևս նա կենդանի չէ, այլ Քրիստոսն է իր մեջ կենդանի, ու ինքն Աստծո Որդու հավատքով է ապրում:

Եթե խաչը մեզ բացված չի, մենք երկինք չենք գնա: Ինչպես ստացվեց, ինչ կատարվեց, որ այն ավագակր հասկացավ Քրիստոսի խաչելության հրաշքը: Ավագակն այդ ժամանակ գտնվում էր մահվան շուքի ձորում, դարձել էր խեղճ ու անգոր մի մարդ: «Մահուան լարերը զիս պատեցին, Ու գերեզմանին վիշտերը զիս գրան. Նեղութիւն ու տրտմութիւն գրայ: Բայց ես Տէրոջը անունը կանչեցի, Կ'աղաչեմ, ով Տէր, փրկէ իմ անջս» (Սաղ. 116:3-4): Այդ վիճակում էր ավագակր:

Եթե ուզում ես փրկվել, ապա պետք է հասկանաս քո խեղճությունն ու ոչնչությունը: Պողոս առաքյալի նման անձնավորությունն անգամ աղաղակեց. «Ինչ խղճալի մարդ եմ ես»:

Հովսեփը, որ դարձավ փարավոնից հետո երկրորդ մարդը, տանջանքների ու տառապանքների միջով անցավ, մինչև որ հասկացավ, որ ամեն բանի մեկնությունը Աստված պիտի տա: Այսպիսի վիճակների համար է գրված, որ կարողություն չունեցողին շատ զորություն հասցնողը Տերն է: Ամենախեղճ մարդիկ հոգնած և բեռնավորվածներն են, դրա համար էլ Տերն ասում է. «Եկէք ինձի, բոլոր հոգնած և բեռնաւորուածներ, և ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ» (Մատթ. 11:28):

Սակայն մի հարուստ մարդ կար, որն այս աշխարհի բարիքներից ոչնչի կարիք չունեւ, ոչ էլ ինքը, կամ իր մերձավորներից որևէ մեկն էր հիվանդ: Բայց նա ցածրացավ, փոքրացավ և երեխայի նման ծառը բարձրացավ, որ Հիսուսին տեսնի, որովհետև հոգնել էր իր մեղքերի բեռից

և ուզում էր Հիսուսին տեսնել, քանի որ լսել էր, որ Հիսուսն Աստծո թագավորությունից է խոսում, և նոր կյանքի մասին է պատմում: Ահա թե ինչն էր դրդել Չաբեոսին իր անունն ու փառքը վայր դնել ու բարձրանալ ժանտաթզենին: Երբ Տերը հասավ

Չաբեոսին, ասաց. «Չաբեոս, շուր ըրէ, տրկէ վար իջիր, վասն զի պէտք է ինձի այսօր քու տունդ կենալ: Եւ արտորալով վար իջաւ, և ուրախութեամբ ընդունեց զանիկս» (Դուկ. 19:5-6): Տերը գնաց նրա տուն, թեպետ դրանից մի քանի տող առաջ ասել էր, որ ավելի հեշտ է ուղտը ասեղի ծակով անցնի, քան հարուստը երկնքի արքայությունը մտնի: Բայց Չաբեոսը նոր կյանք ստանալու այնպիսի փափագով էր եկել, որ նա ստացավ այն և էլ ավելին, ու այդ ուրախությունից նա հոժարական իր ունեցվածքի կեսը խոստացավ աղքատներին տալ, իսկ ում զրկել էր՝ չորեքպատիկը վերադարձնել:

Այսօր մարդիկ ումից, ինչից ասես հոգնում են, բայց իրենց մեղքի բնությունից չեն հոգնում: Մարդը պետք է հասկանա, որ այս կյանքը մահվան ու տանջանքի կյանք է, այլապես նա Քրիստոսին չի գնա: Հիսուսը եկել է, որ քո հոգու մեջ ապրի, Սուրբ Հոգով մկրտել է, որ Ինքն ապրի քո մեջ:

Այսօր Սուրբ Հոգին շատերի մեջ

հյուրի կարգավիճակում է և նրանց վրա իշխանություն չունի, քանի որ իրենք չեն ուզում:

Ուրեմն ինչ բացեց Աստված խաչի վրայի ավազակին. Կարծում եմ, որ ավազակը մտածում էր, որ եթե այս պահին Աստված իրեն դժոխք ուղարկի, Նա միանշանակ արդար կլինի, քանի որ իր մեղքին արժանի հատուցումը կստանա: Եվ ինչ ասաց այդ ավազակը. «...քանզի տեսա մեր ըրածներուն արժանաւոր հատուցումը կ'առնենք. բայց տակալ գէշ բան մը չըրաւ: Եւ ըսաւ Յիսուսի, Տէր, յիշէ զիս, երբ քու թագաւորութիւնովդ գաս: Յիսուս ալ ըսաւ անոր, Եղմարիւր

կ'ըսէմ քեզի, Դուն այսօր ինծի հետը դրախարին մեջ պիտի ըլլաս» (Գով. 23:41-43): Երբ նա ընդունեց իր կրած պատժի արժանիությունը՝ հոգու աչքերը բացվեցին և նա այդ արնաշաղախ անձնավորության մեջ տեսավ երկնքի Թագավորին:

Սիրելիներ, եթե մենք էլ հասկանանք, թե ինչի էինք արժանի մեր մեղքերի համար, ապա մեր հոգու աչքերը նույնպես կբացվեն ու մենք կտեսնենք մեր Տէր ու Փրկիչ հավիտենական Թագավորին ու Քահանայապետին:

Պավել Եղբայր

ՆԵՐՄԱՆ ՄԱՍԻՆ

Ներելը հոգևոր կյանք ապրելու անհրաժեշտ միջոց է: Ներումը մեզ լցնում է հոգևոր ամեն օրհնություններով: Սուրբ գրքում գրված է. «Սիրեցե՛ք ձեր թշնամիները...»: Համաձայն Տիրոջ խոսքի՝ ներելը այն չէ, երբ մենք ընտրություն ենք անում՝ մտածելով ում ներել և ում չներել: Մենք չենք կարող ասել՝ մտածելով, քանի որ այս անձը ինձ շատ է նեղացրել, ես չեմ կարող նրան ներել: Հիսուսն ասում է. «...Եթե դուք ձեզ սիրողները սիրեք, ի՞նչ առավելություն կունենաք. չէ՞ որ մարսավորներն ալ նույնը կ'ընեն»: Ում հանդեպ էլ, որ մենք մեր մեջ ունեցած վիրավորանքը պահենք ու շարունակենք համառել

դրանում, դրա դառնությունը, ինչպես թույնը, կթունավորի մեր ամբողջ կյանքը:

Զներելը, աններողամտությունը իր հետ կրերի հոգևոր սով, թուլություն և հավատքի կորուստ, տրտմություն ոչ միայն մեզ, այլև բոլոր նրանց համար, ովքեր շփվում են մեզ հետ:

Վերջին հիսուն տարիների իմ ծառայության ընթացքում համոզվել եմ, որ խորը դատարկության մեջ ընկել են նրանք, ովքեր հրաժարվել են ներել իրենց վիրավորողներին ու նեղացնողներին:

Տարիներ առաջ ես ականատես եղա մի տխուր դեպքի: Մի մարդ չափազանց վիրավորված էր ինչ-որ

Ծոյեմբեհի, 2021թ., №10 (131)

մեկից, և ոչ մի կերպ չէր ուզում իրենից հեռացնել այդ զգացումը, որի արդյունքում ուղղակի ընկավ ու մահացավ. ինչ-որ մեկը ինչ-որ բանում նրան խայթել էր, և նա այդ վիրավորանքը այդպես էլ չէր կարողացել կուլ տալ: Եվ ահա մի օր էլ զայրության պահին այնպես է սեղմում բռնուցքները, որ սիրտը միանգամից կանգ է առնում:

Պիտի ասեմ նաև, որ ներման վկայությունները ևս քիչ չեն: Ներումը մարդկանց կյանքի է վերադարձնում՝ նրանց համար բացելով երկնքի օրհնության պատուհանները: Եթե դուք ուզում եք մտնել օրհնության այդ զարմանալի թագավորության մեջ, ուրեմն լսեք Տիրոջ Խոսքը. ներե՛ք միմյանց: Մատթ. 5:14-ում կարդում ենք. «Վասն զի եթե դուք ներեք մարդոց իրենց յանցանքները, չե՞ր երկնավոր Հայրն ալ ձեզի պիտի ներե»: Միայն չհասկանանք, սիրելիներ, Աստված գործարք չի կնքում մեզ հետ պատգամելով՝ դու ներիր, որ ես էլ քեզ ներեմ. մենք երբեք արժանի չենք աստվածային ներման, միայն Հիսուսի արյունն է մեզ արժանի դարձնում: Եթե դուք ձեր մեջ դեռևս չեք ներում ինչ-որ մեկին, ուրեմն դուք ձեր ոչ բոլոր մեղքերն եք խոստովանել; Անկեղծ զղջումը նշանակում է խոստովանություն և ազատագրում բոլոր վիրավորանքներից, նշանակում է խաչը հանել ձեր սրտի բոլոր դառնությունների: Սա բխում է Տիրոջ օրհնության պատվիրաններից. «Երանի ողորմածներուն, վասն զի անոնք ողորմութիւն պիտի գտնեն» (Մատթ. 5:7):

Նկատենք, որ Աստծո որդիներին ճանաչելու և զանազանելու կարևորագույն նշանը ներման հատկությունն է. «Միտեցե՛ք չե՞ր թշնամիները,

օրհնեցե՛ք ձեզ անիծողները, բարիք ըրե՛ք անոնց որ ձեզ կ'սպեն և աղօթք ըրե՛ք անօնց համար որ ձեզ կը չարչարեն ու կը հալածեն. Որպէս զի չե՞ր երկնավոր Հօրը որդիներն ըլլաք» (Մատթ. 5:44-45):

Երբ դուք ներում եք, դրանով դուք աշխարհին ներկայացնում եք Հայր Աստծո բուն էությունը: Սուրբ Գիրքն մեզ ասում է. «Ներեցե՛ք ու պիտի ներվի»: Մեզ տրված է պատվիրան՝ սիրել մեր թշնամիներին: Իսկ մենք թշնամի, անիծող, ատող, վիրավորող, հալածող ունենք ոչ միայն աշխարհում, անգամ եկեղեցում, հավանաբար նաև՝ գերեզմանում:

Ես առիթ եմ ունեցել զրուցելու մի քրիստոնյայի հետ, որը երկար տարիներ չէր կարողացել ներել իր հորը, թեև նա վաղուց արդեն մահացած էր: Մանկության տարիներին հորից ճաշակած դառնությունը խորը արմատներ էին ձգել նրա սրտում: Թեև ընդունել էր Տիրոջը, բայց Քրիստոսի ուրախության լեցունությունը նրա մեջ չէր հասել իր լրմանը: Եվ դա էր պատճառը, որ երբ աղոթում էր, երկինքը կարծես վերածվում էր պղնձե մի ձուլակտորի: Քրիստոնյա քույրը երկար տարիներ տարել է իր հետ այս ծանր բեռը: Եւ վերջապես մի օր Աստված նրա մեջ անհասկանալի անհանգստություն է արթնացնում: Նա ավելի է խորանում Աստծո խոսքի մեջ, և, ի վերջո, տարիների այդ բեռը կարողանում է հանձնել Հիսուսին, ազատագրվել ու լիարժեք վայելել երկնային թագավորության առատ օրհնությունները: «...Ուրախության այնպիսի մի աղբյուր բացվեց իմ մեջ...Ես շնորհակալ եմ Աստծուն, որ նա ինձ ցույց տվեց ներման ուժը», - վկայում է քույրը:

Դեյվիդ Վոլտերսոն

ՈՂՈՐՄՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԴԱՏԱՍՏԱՆ

**«Վասն զի դատաստանը անողորմ պիտի ըլլայ անոր
որ ողորմութիւն չըներ. և ողորմութիւնը կը պարծենայ
դատաստանին դիմաց» (Յակ. 2:13)**

Ի՞նչ է ողորմությունը, որի նկատմամբ դատաստանն իշխանություն չունի: Դատաստանը կոչված է վերականգնելու արդարությունը, օրենքի համաձայն՝ հատուցելով կատարած չարագործությունների համար: Հանցագործը դատապարտված է օրենքի համապատասխան և արդարացման ենթակա չէ: Բայց ահա մեկը, ով օժված է իշխանությամբ, որոշում է նրան ներում շնորհել: **Ներումը կապված է մեծ պատասխանատվության հետ:** Եթե դուք ներում ու արդարացում եք մեկին, ապա դուք ձեր վրա եք վերցնում արդարացվածի կյանքի հետագա բոլոր արարքների պատասխանատվությունը: Այն անձի մեղքը, ում դուք արդարացրել եք, ընկնում է ձեր վրա: Քրիստոս Տերը, մեզ արդարացնելով, իր վրա է վերցնում պատասխանատվությունը մեր հետագա կյանքի համար: Եթե մենք, մեղքերի թողություն ստանալով, դառնում ենք Աստծո որդիներ, սակայն ապրում ենք մեր կոչմանն անհարիր կյանքով, ապա

մենք անարգում ենք մեր Փրկչին՝ Նրա վրա դնելով մեր կատարած մեղքերի ու հանցանքների ամոթի ու անարգանքի ծանր խաչը:

Դուք չե՞ք կարծում, որ ներումը շատ վտանգավոր երևույթ է նրա համար, ով ներում է: Դժվար է կանխատեսել, թե ի՞նչ պտուղներ կարող է տալ այդ ներումը: Առավել հեշտ է մեղավորին դատապարտել և թույլ տալ, որ կատարվի արդարությունը: Սակայն Աստծո ողորմությունը պարծենում է դատաստանի դիմաց: Ողորմության մեջ են քաքնված գալիք կյանքի սերմերը, մինչդեռ օրենքը բերում է դատապարտություն և մահ: Օրենքն արդար է, սակայն մեզ համար օրենքի վախճանը սարսափելի է: Ողորմությունն ավելի բարձր է, քան դատապարտության օրենքը, քանի որ նրանում կյանքի խոստում կա: Երբ օրենքը դատապարտում է մեղավորին, մեղքը մնում է մեղավորի իր վրա և մեղքը մեղավորի հետ միասին գնում է հավիտենական դատապարտության:

Ծոցեմբերի, 2021թ., ՁԿ10 (131)

Քրիստոսը, մեղավորի մեղքն Իր վրա վերցնելով, ազատում է մեղավորին մեղքից ու տանում դեպի ազատություն:

Ինչու՞ է ողորմությունը պարծենում դատաստանի առաջ. նա ազատում է մեղավորին դատապարտվելուց և արդարացնողն՝ Ինքն է ընդունում մեղավորի դատապարտությունը:

Երբ Հիսուսին դատապարտեցին մահվան, Նա մեռավ մեր մեղքերի համար բայց և հարություն առավ մեռելներից, քանի որ մահը նրա վրա իշխանություն չունե:

Եթե մենք Քրիստոսի մեջ ենք, ապա մենք կարող ենք ներել Քրիստոսի անունով: Դա մեր ներումը չէ, այլ Քրիստոսինը, ում ներսից էլ բխում է ներման ու ողորմության աղբյուրը: Այստեղ պետք է նշել մի կարևոր հանգամանք, որ երբ մենք ինչ-որ մեկին ներում ենք, ապա այն պետք է լինի լիովին Քրիստոսից բխած ներում, այլ ոչ թե մեր անձից: Դա մեզ հիշեցնում է Պողոս առաքյալի խոսքերը Ավետարանի քարոզչության մասին. «Վասն զի ոչ թե անչերնիս կը քարոզենք, հապա Քրիստոս Յիսուս Տէրը, ու մեզ՝ ծառաները Յիսուսի համար: Վասն զի Աստուած, որ հրաման ըրաւ խաւարէն լոյս ծագել՝ ինք մեր սիրտերուն մէջ ծագեց՝ Աստուծոյ փառաց գիրութեան լոյսը տալու համար Յիսուս Քրիստոսի անշուքը: Արդ մենք այս գանձը հողէ ամաններու մէջ ունինք, որպէս զի զօրութեան առաւելութիւնը Աստուծմէ ըլլայ, ու ոչ թէ մեզմէ» (Բ Կոր. 4:5-7):

Բոլոր հավատացյալները մի բան հաստատ պիտի իմանան, որ եթե իրենք որևէ մեկին կարողանում են ներել, ապա դա ոչ թե իրենցից է, այլ Քրիստոսից, ով նրանց մեջ է բնակ-

վում: «Ով որ աղքատին աղաղակը չլսելու համար իր ականջը կը գոցէ, Ինք ալ պիտի աղաղակէ, ու իրեն լսող պիտի չըլլայ» (Առ. 21:13): Այս դեպքում ողորմութուն նշանակում է կարեկից լինել կարիքավորին: Ողորմել նշանակում է անտարբեր չլինել դիմացինի վիճակի հանդեպ, այլ հոգալ նրա հոգսը: Բայց ահա մի այլ օրինակ. մեկն իմ նկատմամբ անարդար է եղել և ես ներում եմ նրան իմ դեմ կատարած սխալի համար: Այդ ողորմությունից անպայման ծնվում է սերը:

Տեր Հիսուսն ասում է. «Երանի՜ ողորմածներուն, վասն զի անոնք ողորմութիւն պիտի գտնեն» (Մատթ. 5:7): Որքան մենք ողորմած ենք ուրիշների նկատմամբ, այնքան ավելի շատ ենք մենք Տիրոջից ողորմություն ստանում: Ողորմածների հետ Աստված ողորմությամբ է վարվում: Նա սիրում է ողորմել ու ներել և մեզ էլ կոչ է անում ներողամիտ ու ողորմած լինել մարդկանց նկատմամբ:

Շատերիս է հայտնի «Բարի Սամարացի» առակը: Այդտեղ մենք տեսնում ենք, թե ինչպես է մարդը՝ սամարացին, օգնում ավազակների ձեռքն ընկած ու մահացու վիրավորված օտարականին. նրան տանում է պանդոկ, վճարում պանդոկապանին, որ նա հոգ տանի այդ անձանոթ մարդի համար:

Հիսուսի անունով արված ողորմությունն իր մեջ բարության ծիլեր ունի:

Շատ հաճախ արվող «բարի գործերի» մեջ բարության նշույլ անգամ չկա: Բայց, իսկապես, բարի գործեր անելով՝ մենք մեր անձը վարժեցնում ենք բարեգործության:

Հիսուս Քրիստոսը մեր ողորմած քահանայապետն է, ով դեռ շարունա-

կում է մեր մեղքերի համար բարեխոսել Հայր Աստծո առաջ: Եթե մենք Հիսուսի կողմից ներված ենք, ապա մեզ հեշտ է ներել ուրիշներին, որովհետև մենք արդեն ճաշակել ենք Տիրոջ քաղցր ողորմության պտուղները: Քրիստոսը դեռ շարունակում է մեր նկատմամբ ներողամտիտ լինել: Չարժե արդյոք, որ մենք էլ հետևենք մեր հավատքի առաջնորդին ու ներողամիտ լինենք մեզ վիրավորողի,

նեղացնողի ու մեզ հալածողի նկատմամբ: Փորձենք մեր անձերը՝ հասկանալու, թե ի՞նչ հոգի է մեզ առաջնորդում. դատապարտության, թե՞ ողորմության:

Թող Աստված մեզ օգնի, որ լինենք ողորմած ու ներող քրիստոնյաներ և մեր ողջ կյանքով ներկայացնենք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին:

**«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ,
հ.1793 05.10.2002.**

Առակ դատարկ աթոռի մասին

Մի ծեր մարդ ծանր հիվանդանում է, և քահանան գալիս է նրան այցելության: Ներս մտնելով հիվանդի սենյակ՝ նա նկատում է հիվանդի մահճակալի կողքին դրված մի աթոռ: Հիվանդը թույլ չի տալիս նրան նստել այդ աթոռին: Եվ քահանան զարմացած հարցնում է, թե ինչի՞ համար է նախատեսված այդ աթոռը:

Ծեր մարդը հազիվ ժպտալով՝ պատասխանում է.

– Ես պատկերացնում եմ, որ այս աթոռին նստած է Հիսուսը: Օրինակ, ձեր գալուց առաջ, ես գրուցում էի Նրա հետ: Երկար տարիներ աղոթքն ինձ համար շատ բարդ մի արարողություն էր, մինչև որ իմ ընկերներից մեկը բացատրեց, որ այն գրույց է Աստծո հետ: Եվ հիմա ես պատկերացնում եմ, որ Հիսուս նստած է իմ առջև այդ աթոռին, և ես խոսում եմ, իսկ հետո անպայման լսում եմ, թե ինչ է Նա ինձ պատասխանում:

Մի քանի օր անց հիվանդի աղջիկը գնում է քահանայի մոտ ու ասում, որ հայրը մահացել է: Եվ նա պատմում է.

– Ես ընդամենը երկու ժամով նրան մենակ էի թողել: Եվ երբ վերադարձա, տեսա, որ նա մահացել է՝ գլուխն այն աթոռին դրած, որը միշտ իր մահճակալի մոտ էր:

– Տա Աստված, որ բոլորն այդպես հեռանան, – պատասխանեց քահանան՝ սրբելով արցունքները: – Աթոռը դատարկ չէր...

«Երանի նրանց, որ սրտով մաքուր են, որովհետև նրանք Աստծուն կտեսնեն» (Մաթևոս 5.8):

ՈՎ ՀԱՂԹԵՑ

Ծեր ձկնորսը դժվարությամբ էր քարշ տալիս անտառից հավաքած ցախի կապոցը: Կամուրջի վրա նա հանդիպեց անտառապահին, ով վաղուց առիթ էր փնտրում ծերունուց վերեժ լուծել այն բանի համար, որ նա իր բարեպաշտ կյանքով իրեն վատ գույներով էր ներկայացնում:

Կատաղած անտառապահը ծերունուց խլեց ցախի կապն ու ջուրը նետեց, ապա նրան անխնա անարգեց անպատիվ խոսքերով: Ձկնորսը գլխահակ վերադարձավ տուն...

Օրեր անցան, գարուն եկավ, ու ջրերը վարարեցին: Այնպես պատահեց, որ ծերունին, երբ անցնում էր այն նույն կամուրջով, նկատեց անգործությունից այս ու այն կողմ վազող անտառապահին: Բանից պարզվեց, որ վարարած գետը նրա փոքր տղային քշում է հեռու և նա չի հասկանում՝ ինչպես փրկի որդուն: Ծեր ձկնորսն անմիջապես տղայի ուղղությամբ մի պարան նետեց, ապա ինքն անձամբ ջուրը նետվեց ու փրկեց փոքրիկին:

Անտառապահն այնքան հուզված ու զգացված էր կատարվածից, որ բացի «Ների՛ր ինձ» արտահայտությունից ոչինչ չէր կարողանում ասել:

Ի՞նչ էր կարծում, ով ում հաղթեց... Սուրբ Գրքում գրված է. **«Չարեն մի յաղթուիր, հապա բարիով յաղթէ չարին» (Հռոմ. 12:21):**

Արդյոք մենք այդպե՞ս ենք հաղթում չարին: Չի՞ պատահում արդյոք բոլորովին հակառակը... Ով մի անգամ տրորել է մեկի ոտքը, ամողջ կյանքի ընթացքում չի մոռանում, ու այդպիսիների շարքում քիչ չեն ինքնա-արդարացմամբ զբաղվող քրիստոնյաները:

ՄԱՔՈՒՐ ԿՈՇԻԿՆԵՐՈՎ ՄԱՐԴՈՒ ՊԱՀՎԱԾՔԸ

Մաքուր կոշիկներով մարդը զգուշորեն շրջանցում է փողոցի ցեխերն ու կեղտերը: Բաց երբ մի անգամ սայթաքում է, ու կոշիկները կեղտոտում, նա այլևս անքան էլ չի մտահոգվում դրանց մաքրությամբ: Իսկ երբ կոշիկներն այլևս բոլորովին կեղտոտ են, նա արդեն ուշադրություն չի դարձնում ո՛չ ցեխաջրերին, ո՛չ փոսերին, քայլում է ինչպես պատահի՝ կեղտոտվելով ավելի ու ավելի:

Մարդն էլ է այդպես. քանի երիտասարդ է, աշխատում է իրեն ետ պահել ամեն տեսակ այլանդակությունից ու անառակությունից, բայց բավական է մի երկու անգամ սայթաքի, արդեն մտածում է, որ զգուշանաս, թե չզգուշանաս, նույնն է լինելու և իրեն թույլ է տալիս ցանկացած մեղք:

Մի՛ վարվիր այդպես քո նկատմամբ, կեղտոտվեցիր՝ խոստովանի՛ր, մաքրվի՛ր ու հրաժարվի՛ր դրանից և ավելի զգույշ եղիր:

ՄԻ ՆՏԱՊԻՐ

Մի անգամ, Բրիստոլում մի քանի որբանոց հիմնադրած Գեորգ Մյուլլերի մոտ է գալիս նրա ընկերը.

-Հնարավորություն է ստեղծվել գնելու շատ շահավետ մի ձեռնարկություն, սակայն գործարքը պետք է արվի շատ արագ և մինչև ճաշ ես նրանց պատասխան պիտի տամ: Դու ինձ ի՞նչ խորհուրդ կտաս,- հարցնում է նա:

-Սիրելի՛ բարեկամ,- պատասխանում է Մյուլլերը,- այդ գործարքն ինձ կասկածելի է թվում: Եթե ինչ-որ բան Աստծուց է, ապա Նա մեզ բավականին ժամանակ է տալիս խորհելու և աղոթելու համար: Իսկ այս պահին, ընդհակառակն, շտապում է մեզ գործի մեջ քաշել, որը մեզ օրհնություն չի բերի: Խորհուրդ կտամ հրաժարվել այդ գործարքից:

Ընկերը լսում է Մյուլլերի խորհուրդն ու գնում, սակայն գործարքն այնքան գայթակղիչ է թվում նրան, որ ճաշին փաստաթղթերն արդեն ստորագրում է: Երկու տարի անց, այդ գործարքի հետևանքով, նա կորցնում է իր ողջ ունեցվածքը: Նրան խաբել էին:

Ի՞նչ եզրահանգում կարելի է անել. Փորձված Աստծո մարդու խորհուրդը մի՛ արհամարհեք: Մի՛ շտապեք որևէ խնդրի որոշման հարցում, և առաջին հերթին մի՛ մոռացեք աղոթքի մասին:

ԳՆԱԸԱՏԵՔ ՁԵՐ

ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ

Հապ ընտանիքներ կան, որտեղ զավակները չեն ցանկանում ապրել ծնողների հետ: «Դու նորից միացրած ես թողել օդափոխիչը», «Մենյակում մարդ չկա, սակայն լույսը վառվում է», «Դուռը փակիր» և այսպես շարունակ դիպողություններ, որոնք խիստ նյարդայնացնում են զավակներին: Սակայն արդյո՞ք դա այդպես վար է:

Որդուն միշտ գրգռում էին հոր խրատները, բայց քանի որ միասին էին ապրում, սրիաված լռում էր: Այդ օրը նա պարտաստվում էր գնալ հարցազրույցի: «Նենց աշխատանքի անցնեմ, անմիջապես կառանձնանամ, որ էլ չլսեմ այդ բծախնդրությունները», - մրաժում էր նա: «Նարցերին համարձակ պարասխանիր, եթե նույնիսկ պարասխանը չգիտես,

Ձեռնարկ, 2021թ., ՁՄ10 (131)

միևնույն է, քեզ վստահ պահիր», - խրապում էր հայրը, երբ որդուն էր մեկնում մի բավականին մեծ գումար, քան անհրաժեշտ էր նրան հարցազրույցի գնալու համար:

Շուրթով երիտասարդը փեղ հասավ: Կազմակերպության դարպասները բաց էին և պահակային ծառայությունն էլ, չգիտես ինչու, բացակայում էր: Դռան փականի դուրս ցցված լեզվակը, երևի անցորդներից շարքերին էր անհանգստացրել... Նա լեզվակը ներս հրեց, դռնակը փակեց ու մտավ բակ: Ճամփեզրին գեղեցիկ ծաղիկներ էին աճում: Այգեպանը գնացել էր և երևի մոռացել էր ջուրը փակել, որովհետև այն աննպատակ հոսում էր բակով մեկ: Երիտասարդը մեխանիկորեն ջրի շիթն ուղղեց ծաղիկների կողմն ու անցավ առաջ:

Ընդունարանը դատարկ էր: Պատին փակցված ազդագիրը ցույց էր տալիս հարցազրույցի անցկացման վայրը: Աստիճաններով վեր բարձրանալիս նկատեց, որ արդեն առավոտյան ժամը տասն է, իսկ աստիճանավանդակում իզուր վառվում է լույսը: «Սենյակում մարդ չկա, սակայն լույսը վառվում է», - նրա ականջներում հնչեց հոր հանդիմանությունը: Չնայած ինքն իրեն բորբոքվեց, սակայն գտավ անջատիչն ու լույսն անջատեց:

Վերին հարկի միջանցքը լեփլեցուն էր մարդկանցով, ովքեր հարցազրույց անցնելու իրենց հերթին էին սպասում: Տեսնելով մարդկանց այդ բազմությունը՝ նա կարծես մի փոքր կասկածեց իր հնարավորությունների վրա: Երբ ներս մտավ, փեսավ, որ դռան մուտքի առջև զգված

գործի կտորը, որի վրա գրված էր «Բարի գալուստ», ոտքերի հարվածից քշվել էր մի կողմ: Նա, սովորության համաձայն, այն ուղղեց ու ինքն իր վրա բարկացավ, որ ինչ դժվար է ազատվել սովորություններից: Չնայած այն բանին, որ վերջին շաբթերը դատարկ էին, միևնույն է օդափոխիչներն աշխատում էին: Երիտասարդը նորից լսեց հոր ձայնը. «Դու նորից միացրած ես թողել օդափոխիչը»: Նա դրանք անջատեց և նստեց ազատ փեղերից մեկում:

Նարցազրույցի սենյակ մարդիկ անընդհատ մտնում ու դուրս էին գալիս մի այլ դռնից, այնպես որ իմանալ, թե ինչից են հարցնում, հնարավոր չէր: Ներթը հասավ մեր երիտասարդին: Նա հուզված մտավ հարցազրույցի սենյակ: Նարցազրույցավարը վերցրեց նրա փաստաթղթերն ու առանց նայելու հարցրեց. «Դուք երբևանի՞ց կարող եք աշխատանքի անցնել»: «Սա ինչ է, սրտգման խորամանկ ձև է, թե՛ ինձ աշխատանքի են վերցնում», - մտածեց երիտասարդը: «Ինչու՞ կարկամեցիր: Նարցազրույցի եկած ոչ մի անձնավորության մենք հարց չենք տալիս: Տված մի քանի հարցով մարդուն չես կարող ճանաչել, իսկ այ տեսախցիկների միջոցով տեսնում ես մարդի պահվածքն ու դաստիարակությունը: Երբ դուք անում էիք այն ամենը, ինչը ձեզ չէր վերաբերում, խոսում էր ձեր դաստիարակված լինելու մասին: Այդ պարճառով մեր ընտրությունը կանգնեց ձեր վրա»:

Քանի-քանի անգամներ էր երիտասարդը բորբոքվել ծնողների արած դիտողություններից: Սակայն երբ

ինացավ, որ ծնողների կողմից արված դիտողությունների ու հանդիմանությունների շնորհիվ է այդ նոր աշխատանքն իրեն պրվում, բարկությունը լրիվ անցավ: Նա մտածեց, որ ծնողներին պետք է անպայման ցույց տա իր նոր աշխատավայրը և բարձր փրամադրությամբ դուրս եկավ սենյակից:

Ինչ էլ ծնողները մեզ ասեն՝ մեր լավ ապագայի համար է: Ինչպես քանդակագործը փաշում և հեռացնում է ավելորդ մասերը ժայռաբեկորից և ստանում է հիանալի քանդակ, այնպես էլ մենք, հրաժարվելով մեր վատ սովորություններից, դառնում ենք լավ

մարդ, ինչին էլ ձգտում են մեր ծնողները: Մայրը երեխային գրկում է, որպեսզի կերակրի, սիրի ու քնեցնի: Իսկ հայրը զավակին բարձրացնում նստեցնում է ուսերին, որպեսզի նա տեսնի այն, ինչն առայժմ դեռ չի տեսնում:

Աստված կամենում է, որ բարի վերաբերմունք դրսևորենք մեր ծնողների նկատմամբ և գնահատենք նրանց: Մի մարդ, ով իր ծնողներին հիշում է միայն անհրաժեշտության դեպքում և նրանց ցավ է պատճառում, իր կյանքում բարիք չի կարող ունենալ:

Արժևորենք մեր ծնողներին:

ՈՉ ԹԵ ԻՄ ՑԱՆԿՈՒԹՅԱՄԲ, ՀԱՊԱ ԱՍՏԾՈ ԿԱՄՔՈՎ

Հարուստ վաճառական ու գործարանատեր մի մարդ հաջող գործարք կատարելուց հետո վերադառնում է Պետերբուրգ: Երկաթգծի կայարանում նրան է դիմավորում իր անձնական կառքը: Ճանապարհին նա տեսնում է, որ մի գյուղացի մուժիկ մայթին նստած լալիս է ու կրկնում. «Ոչ թե իմ ցանկությանը, հապա ինչպես Աստված կամենա»: Վաճառականին հետաքրքրում է, թե ինչու է լալիս այդ մարդը: Մոտենում է նրան ու հարցնում, թե ինչու է լալիս ու այդ խոսքերը կրկնում: Գյուղացին նրան պատմում է, որ առանց այն էլ դժվար ապրող ընտանիք են լինում, բայց արի ու տես, որ ողջ ընտանիքով տիֆով են վարակվում: Ինչ որ ունենում են, ուտում վերջացնում են, մնում է մի կով:

Հայրը նրան ասում է, որ կովը տանի քաղաք վաճառի ու ուտելու բան բերի, որովհետև հարևաններից ոչ մեկն իրենց հետ չի շփվում տիֆի պատճառով, ու չկա մեկը, ումից մի բան փոխ առնեն: Գյուղացին կովը վաճառում է, ստացած գումարը դնում է գրպանը, որ գնա առևտուր անի, սակայն գողերը գրպանից գողանում են ու նա մնում է շվարած: Այդ պատճառով էլ կրկնում է. «Ոչ թե իմ ցանկությանը, հապա ինչպես Աստված կամենա»: Ուրեմն Աստծո կամքը չէր, որ ինքն այդ գումարը ծախսեր:

Վաճառականը լսում է ու շատ է տպավորվում գյուղացու հոգու հնազանդությամբ: Հրամայում է, որ մի կով գնեն, իջնում է իր կառքից, այն լցնում է զանազան ուտելիքներով,

Պետերբուրգ, 2021թ., ՇՆ10 (131)

ալյուրով ու յուղով, կովին կապել է տալիս կառքի ետևից, սանձերը տալիս է մուծիկին ու ասում. «Առ, մուծի՛կ, Աստված այսպես է կամենում»:

Տուն է վերադառնում ու ամբողջ ժամանակ տեսածից ու լսածից տպավորված կրկնում է գյուղացու խոսքերը. «Ոչ թե իմ ցանկությանը, հապա ինչպես Աստված կամենա»: Հանկարծ ներս է մտնում իր սափրիչը, ընկնում վաճառականի ոտքերն ու ասում. «Ողորմի ու ների ինձ տեր, ես գայթակղությանն եմ տրվել, չարն է խաբել ինձ, մեղավոր եմ»: Վաճառականը նրան ոտքի է բարձրացնում ու զարմացած հարցնում, թե ինչ է պատահել: Վարսավիրը պատմում է, որ ահագին ժամանակ է, ինչ մտադրվել է նրան սպանել և ունեցվածքը թալանել: Այդ ժամանակ, երբ տերը կրկնում է մուծիկից լսված խոսքերը,

նա դռան ետևում դարանամուտ եղած հարմար պահի է սպասել, որ տիրոջը սպանի: Բայց երբ լսում է. «Ոչ թե իմ ցանկությանը, հապա ինչպես Աստված կամենա» արտահայտությունը, մտածում է, որ տերն ամեն բան գիտի, և այդ խոսքերն իրեն են ուղղված: Աստծո անունը լսելիս սարսափ է իջել վրան, դրա համար էլ ներս է մտնում ու զղջումով իր մեղքը հայտնում հարուստ վաճառականին: Վաճառականը լսում է նրան, ներում իր նկատմամբ հղացած մեղքն ու գոհանում Աստծուց. «Այո՛, Տե՛ր, ոչ թե իմ ցանկությանը, հապա ինչպես Դու ես կամենում»:

Սիրելիներ, եկեք մենք էլ մեր սրտում համաձայն լինենք ու միշտ ասենք «Ոչ թե իմ կամքով, հապա ինչպես Աստված կամենա»: Աստծո կամքը բարի է, հաճելի ու կատարյալ:

Տարվա ամիսներն ըստ հրեական օրացույցի

1. Ապիպ (Նիսան) – 30 օր (Ելից 13: 4 , Եսթեր 3:7) - Ապիլ
2. Ջիվ – 29 օր (3 Թագավորաց 6:1) - Մայիս
3. Սիվան - 30 օր (Եսթեր 8:9) - Հունիս
4. Թամուզ - 29 օր (Չաքարեա 8:19, Եզեկիել 8:14) - Հուլիս
5. Օգ - 30 օր (Եզրաս 7:9) - Օգոստոս
6. Իլուլ – 29 օր (Նէեմիա 6:15) - Սեպտեմբեր
7. Անթանի – 30 օր (3 Թագավորաց 8:2) - Հոկտեմբեր
8. Բուլ – 29 օր (3 Թագավորաց 6:38) - Նոյեմբեր
9. Քասդև - 30 օր (Նէեմիա 1:1) - Դեկտեմբեր
10. Թեբեթ – 29 օր (Եսթեր 2: 16) - Հունվար
11. Սեբաթ – 30 օր (Չաքաիա 1:7) - Փետրվար
12. Ադար – 29 օր (Եսթեր 3:7) - Մարտ
13. Վեադար – 11օր - Հավելյալ

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննոս 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որ ով Նրան հավատար»՝ չկորչի այլ հավիրենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոյինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արվյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիդյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Այաթարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Վասապյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	094 68-67-68	Բարսյան Արմենակ
Արտաշատ (Ագատավան)	098 46-12-61	Թուխոյան Ստյոպա
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 17-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Ղարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյախտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոկիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org